

niets meer; ik wil geene kritiek op de leermethode oefenen."

Het is duidelijk, ook de auteur van *Gymnasiastica* heeft zijne zeer billijke bezwaren tegen de vurige aanhangers der grammatisch-philologische methode. Hij wil ze niet uitspreken. Hij heeft gelijk. Want hij weet, wat hem dan boven 't hoofd hangt. De heeren der grammatische school zouden hunne schouders ophalen. Al deze aesthetische bezwaren zijn ouderwetsch. Zoo sprak men ongeveer in 1840, nu is dit alles verouderd. Geen aesthetisch dilettantismus bij de lezing van Grieksche auteurs! Hoe zal men een dichter ooit leeren kennen, wanneer men niet eerst de geheimen der Grieksche taalwetenschap met noeste vlijt heeft opgelost. Op de taalleer komt het alleen aan! De gedachte van den dichter, van den orator, van den historicus — het is alles secundair, en kan alleen tot ons komen door middel van de strengste grammatische studie.

Helaas, de heeren zullen in hun ijver wel gelijk hebben, maar ik weet zeer goed, hoe de gymnasiasten van *olim*, bij minder zwaren grammatischen druk, toch met fonkelende oogen hun *Ilias* vertaalden, als de sonore *epitheta* der Homerische zangen hunne fantasie en hun hart ontgloeiden.

* * *

Eene prettige logée. Oorspronkelijke schets door Suze van Cleef (Warendorf's Novellen-Bibliotheek. No. 18) Amst. Van Holkema & Warendorf, zonder jaartal.

Zoo'n kleine novelle van eene onbekende auteur — och, waarom er van gesproken? Mij is het niet bekend, —

dat de omvang van eenig kunstwerk ooit beslist heeft over zijne beteekenis. En dat de auteur onbekend is, dat zal toch in Nederland niemand beletten hare schepping te waardeeren. Hoe onbekender, hoe nieuwer, hoe mooier — heet het ten onzent. Zij, die eene lange kunstenaarsloopbaan achter den rug hebben, zij alleen mogen met vinnigheid, brutaliteit en minachting worden bejegend, maar tegenover de onbekenden, de nieuwen, de frisschen, dient men de hoogste sympathie in acht te nemen.

Hoewel deze meening mij volkomen onhoudbaar voorkomt — en ook nog niet door de meerderheid der *leading men* is aangenomen — zou ze mij ditmaal toch aannemelijk kunnen schijnen, in zooverre ze n.l. groote sympathie voor jonge, beginnende auteurs op den voorgrond stelt. De novelle: *Eene prettige logée* heeft enkele episoden, die van een wezenlijk letterkundig talent getuigen. Het is de teekening van het huiselijk leven in het gezin van den jongen advocaat Gustaaf Greve — vader, moeder en kind. Er is in het begin van deze schets iets zeer verdienstelijks, dat aan Gustave Droz en aan H. de Veer herinnert.

Het eigenlijk onderwerp — de komst van eene lastige logée, de moeder der jonge mevrouw — is eene nieuwe variatie op een oud thema. De komst van lastige, onbeschaafde bloedverwanten bij lieden, die zich voor hen schamen, is reeds hier en daar behandeld — o. a. door J. J. Cremer, in zijn *Betuwschen Neef*. Ondanks dit bezwaar, toont de novelle van Suze van Cleef grooten aanleg, en schenkt zij eene schoone belofte voor de toekomst.

* * *